

raade skulde bringe Straffelovsrevisionen i Fare.

Jeg forstaaer nu, hvad jeg ikke har forstaaet før — det blev sagt sidste Gang, men ikke som det ene afgørende Argument —, at Ministerens Hovedargument er det, at naar vi har Tugthus, kan vi sætte Fængselsmaksimum ned til 8 Aar i Stedet for 16, og at det, at vi sætter Maksimum ned til 8, vil medføre, at Straffene bliver langt mildere, end de bliver, naar Maksimum er 16. Jeg forstaaer overhovedet ikke den Betragtning, thi selv om vi afskaffer Tugthus, staaer det jo til den højtærede Minister og det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, for bestemte Forbrydelser at fastsætte Maksimum til 8 Aar. Det kan vi lige saa godt gøre, naar vi kun har een kvalificeret Fængselsart, nemlig Fængsel. Saa kan vi jo for de Tilfælde, for hvilke Justitsministeren mener, vi ikke bør gaa højere op end til 8 Aar, fastsætte Maksimum netop til de 8 Aar. Jeg haaber derfor, at den Uoverensstemmelse, der her findes, ikke skal bringe Revisionen af Straffeloven i Fare.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Jeg vil overfor den højtærede Justitsminister udtale, at jeg beklager, at en Udtalelse, han fremsatte, kunde forstaaes som et Ultimatum, der stilles allerede paa dette Tidspunkt af Forhandlingerne, med Hensyn til Spørgsmaalet Fængsel—Tugthus, og jeg er ganske enig i, hvad det ærede Medlem Hr. Rytter sagde, at det Formaal, som den højtærede Minister lægger saa megen Vægt paa, kan jo naas ogsaa ad anden Vej.

Naar den højtærede Justitsminister sagde, at han ikke forstod, jeg ikke vilde være med til at hente det Grundstof, som er nødvendigt for at faa Klarhed, fra den eneste Videnskab, som kan levere det, vil jeg dertil sige, at det Spørgsmaal, som skal afgøres, naar man staaer overfor en Person, som ikke er fuldt normal, og som har gjort sig skyldig i en strafbar Handling, er dette: er det af Hensyn til Samfundet og af Hensyn til det paagældende Individ rigtigt at anvende den sædvanlige Reaktion: Straffen af ham, eller den usædvanlige, der bliver de andre til Del? Det er det rent praktiske Spørgsmaal, som skal afgøres, og det afgør efter min Mening Juristerne bedst, og man kommer det efter min Mening ikke nærmere ved at

give sig til at filosofere over Begrebet forbyderisk Villie og Grundstof og alt, hvad dermed staaer i Forbindelse.

Til det ærede Medlem Hr. Sundbo skal jeg kun sige, at jeg beklager, at han har misforstaaet mig, for Grundsynspunktet for min Betragtning var det ganske simple, at jeg ansaa det ærede Medlem for uimodtagelig for Opdragelse, med andre Ord for uforbederlig, og det tror jeg, et meget stort Flertal her i Salen vil være enig med mig i at tro.

Justitsministeren (Steincke): Det, der bevirkede, at jeg bad om Ordet, var en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Rytter, en Udtalelse, som jeg ikke vil lade staa uimodsiget. Jeg er vant til at blive angrebet hver Dag i en Masse Blade for begaaet Embedsmissbrug, men jeg har ikke været udsat for det før i denne Sal. Der har ikke foreligget noget Tilfælde endsige flere Tilfælde, hvor Hensynet til Partifæller har spillet nogen som helst Rolle, naar jeg har staaet overfor Spørgsmaalet om Benaadning, og saa langt som til at sige det maa det ærede Medlem Hr. Rytter heller ikke polemisk gaa ud.

Det ærede Medlem sagde, at jeg fremtidig parentetisk skulde bemærke, naar det var en Sidebemærkning, jeg gjorde i min Tale, og ikke Hovedindholdet, jeg talte om. Det er muligt, at jeg kan blive nødt til det, men endnu har jeg ikke opgivet det ærede Medlem i saa Henseende.

Naar det ærede Medlem Hr. Rytter endelig sagde, at jeg tog tungere paa Spørgsmaalet Tugthus end Medlemmerne af Kommissionen, og at jeg lagde alt for stor en Vægt paa det System, jeg her har udarbejdet, saa er det muligt. For mig er det et meget indgribende Punkt i hele dette Straffelovforslag netop at anbringe Tugthus paa den Maade i Systemet, som det er anbragt. Jeg har tumlet meget med det Problem, jeg har set det fra alle Sider; paa Forhaand har jeg ikke hørt til dem, der havde Lyst til at gaa imod Kommissionen dér, men jeg er naaet til det Resultat — ogsaa ved at gennemgaa de forskellige Straffe og Forbrydelser —, at dér naar vi paa samme Tid den bedst mulige Hensyntagen til Generalpræventionen og den videst mulige Hensyntagen til den Strafformildelse, som i og for sig er et Gode for Samfundet, idet man ikke bør straffe mere eller strengere, end det er nødvendigt. Det betyder naturligvis ikke, at jeg skulde have fundet de vises Sten i den Førstand, at Forslaget ikke kan for-